

Hvad mener De, der skulde afholde Staten fra at give sit Samtykke, dersom Pengene kan skaffes — og Planen ellers var sund og god?”

„Netop det, Hr. Oberst, at Planen er sund og god.“

„Pr . . . rrrrr! Nu gaar jeg fra Snøvsen! Hvad er Meningen med dette her?”

„Altsaa — for at tale rent ud — mener virkelig Hr. Obersten, at vor Nabo mod Syd roligt vilde se paa, at der skabtes Hamburg en saa farlig Konkurrent? — Jeg tror det ikke. Aldrig i Evighed!”

Obersten kastede sig tilbage i Stolen med Haanden i Siden. Hele hans i Forvejen røde Ansigt blev som flaaet.

„Nu har jeg i mine livskabte Dage aldrig hørt noget saa tosset! Hvor kommer De paa den forrykte Tanke, Mand? Mener De, at Tyskerne vilde erklære os Krig i den Anledning, — hva’?”

„Gud — Krig! Det var saavist ikke fornødent. Bare saadan en lille, lidt bestemt formuleret Note fra Berlin til København . . . De vil indrømme mig, Hr. Oberst, saadan noget har før været tilstrækkeligt i lignende Tilfælde.“

Obersten slog tavs Øjnene ned. Han sad med en Haand omkring Hagen og bed i Pegefingerens Kno.

Hr. Delft trak paa Skuldren.

„Saadan er Tilværelsen for de smaa Nationer! De maa bøje sig . . . og endda tie til Forurettelsen. Det er sørgeligt, meget sørgeligt, men det er Livets Gang. De smaa maa være føjelige overfor de store . . . føjelige og forsigtige . . . yderlig forsigtige,” blev han ved at gentage, da han saae, hvor vel det lykkedes ham paa eengang at mætte sin private Skadeglæde og vække den forønskede